

Suzanne O'Sullivan

Vihar az agyban

Suzanne O'Sullivan

Vihar az agyban

A törpék, a megállíthatatlan futónő és más
megdöbbentő esetek nyomában

A fordítás alapja:

Suzanne O'Sullivan: *Brainstorm. Detective stories from the world of neurology*

Copyright © Suzanne O'Sullivan, 2018.

First published as *Brainstorm* by Jonathan Cape, an imprint of Vintage Publishing. Vintage Publishing is a part of the Penguin Random House group of companies

Fordította: © Mersdorf Anna, 2018

Szakmailag lektorálta: dr. Schultz Erika Marianna

Szerkesztette: Greff András

Borítóterv: Tabák Miklós

HVG Könyvek, Budapest, 2018

Kiadóvezető: Budaházy Árpád

Felelős szerkesztő: Krausz Veronika

www.hvgkonyvek.hu

ISBN 978-963-304-722-4

Minden jog fenntartva. Jelen könyvet vagy annak részleteit tilos reprodukálni, adatrendszerben tárolni, bármely formában vagy eszközzel – elektronikus, fényképes úton vagy más módon – a kiadó engedélye nélkül közölni.

Kiadja a HVG Kiadó Zrt., az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó: Szauer Péter

Nyomdai előkészítés: Kedves László

Nyomás: Alföldi Nyomda Zrt.

Felelős vezető: György Géza

Aisling Kellamnek és E. H.-nek ajánlva

A tudás megszerzésével sem tűnnek el a csodák és a rejtélyek
a világunkból. Mindig lesznek újabb felfedezendő titkok.¹

ANAÏS NIN

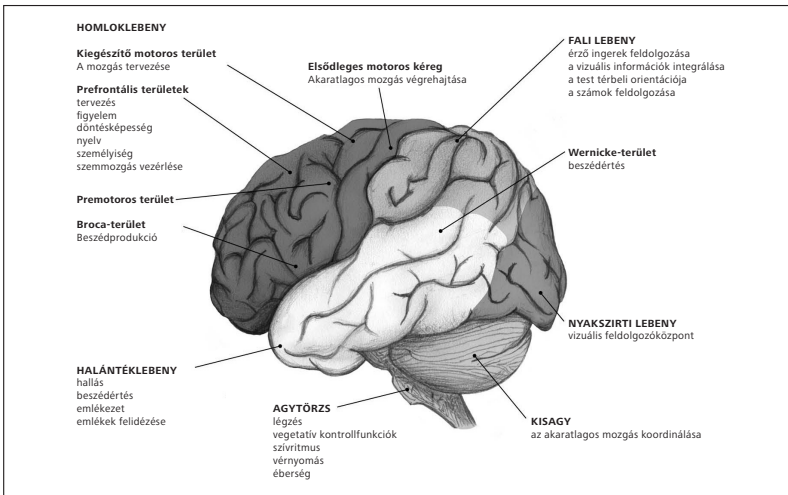
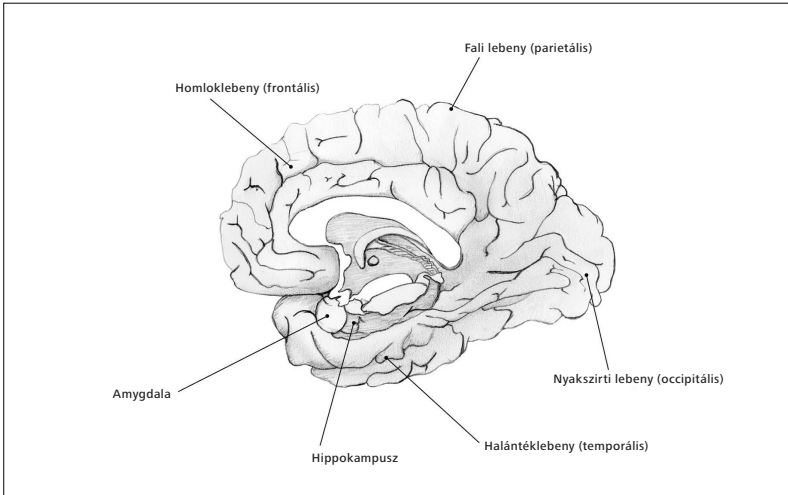

Tartalomjegyzék

Bevezetés	13
1. Wahid	33
2. Amy	61
3. Donal	77
4. Maya	101
5. Sharon	137
6. August	165
7. Ray	189
8. Lenny	219
9. Adrienne	243
10. Mike	265
11. Eleanor	289
12. Marion	319
Köszönetnyilvánítás	331
Jegyzetek	333
A szerzőről	335
Név- és tárgymutató	337

Bevezetés

Az egy olyan bolygó, amelyen számos felfedezetlen kontinens és óriási ismeretlen területek találhatóak.

SANTIAGO RAMÓN Y CAJAL

A rendelésen több mint ötven beteg várt ellátásra, de csak hárman voltunk orvosok. Az orvosok közül én voltam a legkevesbé képzett. A mellettem lévő szobában egy szakorvosjelölt, John dolgozott. Néhány évvel járt előttem a tanulmányaiban, mivel a tapasztalat az orvosi szakmában rengeteget számít, így sokkal többet tudott, mint én. A harmadik a szakorvos volt, az ő keze alá dolgoztunk mindketten.

Mint mindig, most is sokkal több beteget kellett ellátni, mint amennyi idő a rendelkezésünkre állt. Elvárták tőlem, hogy minden nehezebb esetről konzultáljak Johnnal vagy a főorvossal. Pályafutásomnak ebben a szakaszában azt gondoltam, hogy egy orvos akkor jó orvos, ha gyorsan dolgozik, és nem okoz gondot az idősebb kollégáinak. Ha elkerülhető volt, senkitől sem kértem segítséget.

A betegek dossziéi a főorvos szobája előtti kocsin tornyosultak a szorongások közepette várakozó összes beteg szeme látára. Mindenki odanézett, amikor egy adagnyi papírt levettem a kocsiról, hogy bevigyam a szobámba és áttanulmányozzam. Megkönnyebbüléssel konstatáltam, hogy a soron következő betegről

csak pár oldalnyi feljegyzés van a mappában. Egy vaskos dosszié azt jelentette, hogy többévtényi kórtörténetet kell átlátni, és hogy a betegnek van legalább egy megoldhatatlan, krónikus problémája. Nagyon sok neurológiai probléma létezik, amelyre nincsen gyógymód, vagy nagyon nehéz eredményt elérni a kezelése során. Egy vékony mappa jelentéktelen problémával kecsegtetett, amely akár el is múlhatott az előző konzultáció óta. De amikor kinyitottam a mappát, felsóhajtottam. A beteg még csak egyszer járt nálunk, és akkor is én voltam a kezelőorvosa. Az általam kiírt vizsgálatok nem utaltak semmiféle rendellenességre, ami azt jelentette, hogy nem sikerült fülön csípnem a problémát. Jobban örültem volna, ha most egy másik orvoshoz kerül, aki esetleg észrevesz valamit, ami elkerülte a figyelmem.

A beszélgetésünkről született feljegyzéseimben az állt, hogy a betegnek fura érzetei vannak a jobb karjával kapcsolatban. Megvizsgáltam, de semmiféle szervi eltérést nem találtam. Azon morfondíroztam, hogy a problémát talán egy becsípődött nyaki ideg okozhatja. A vizsgálatok, amelyeket előírtam elektromos impulzusok segítségével nézték a karjában futó idegek megfelelő működését. A vizsgálatok eredménye azt mutatta, hogy minden úgy működik, ahogyan kell. Tudtam, hogy hacsak nem érzi jobban magát az előző találkozásunk óta, akkor nem igazán fogom tudni, mit kéne tennem a továbbiakban. Csak abban reménykedtem, hogy a segítségem nélkül is javult az állapota. Behívtam a rendelőbe.

- Hogy van? – kérdeztem.
- Ugyanúgy – válaszolta, és összeszorult a szívem.
- Rendben. Nos ... akkor megtenné, hogy még egyszer elmondja nekem, mi is a probléma?
- A jobb alkarom libabőrös lesz. Nagyon erősen libabőrös. Ennyi az egész.

Végtelenül egyszerűnek tűnt, de a tünetekből semmire nem tudtam következtetni.

– Zsibbadást is tapasztal?

– Nem.

– A libabőrtől eltekintve minden rendben van a karjával?

– Végül is, igen... a libabőrt kivéve.

Kinyitotta, majd összezárta az öklét, és a problémás karjára nézett. Én pedig próbáltam megfejteti a titok nyitját, és megérteni, hogy mindez mit jelent. De nem jártam sikerrel.

– Gyengébbnek érzi a kézfejét vagy a karját?

– Nem... talán nem... Annyira furcsa, amikor libabőrös, hogy ha akkor a kezemben lenne valami, biztosan elejteném.

– Milyen gyakran tapasztalja ezt?

– Naponta egyszer, egy-két percig. Vagy talán kétszer.

A férfi a harmincas éveiben járt, egészségesnek nézett ki, és a múltban nem voltak egészségügyi problémái. Nem értettem, miért aggasztják ezek a napi egy alkalommal, mindössze egy percig jelentkező tünetek. Amit elmondott, semmiségnek tűnt.

– Nos, a jó hír az, hogy az eredményei tökéletesek – mondtam neki. – Nem hinném, hogy bármi miatt aggódnia kéne.

Belefogtam szokásos, a páciens megnyugtatót célzó beszédembe, mert reménykedtem, hogy ő is olyasvalaki, akinek igazából semmi baja nincsen, de szüksége van rá, hogy ezt egy orvostól is hallja.

– De hát akkor mitől van?

Jaj, ne! Továbbra is aggódik. A normális vizsgálati eredmények számára nem jó hírt jelentettek. Kielégítőbb magyarázatot szeretett volna annál, amit nyújtani tudtam neki.

– Nem biztos, hogy az ön által leírt tünetek okát fel tudjuk deríteni... de a legtöbb ilyen rejtélyes tünet általában eltűnik, ha nem figyelünk oda rá. És hát nézze, libabőrrel beszélünk... nem lehet, hogy a hőmérséklet okozza az irodájában ... vagy a légkondicionáló?

Reménytelenül próbáltam ezekbe a szalmaszálakba kapaszkodni, és ennek mindkettő tudatában voltunk.

– Úgy látom, nem érti! – csattant fel. – Ez a libabőr, kis hanyabolyként dudorodik ki a bőrómból. Ez nem természetes, ez... ez... abnormális.

Könnyen elpirulok, ha kényelmetlen helyzetbe kerülök, vagy ha úgy érzem, hogy kicsúszik a talaj a lábam alól. Éreztem, ahogy elvörösödik a nyakam, a vörösség pedig felfelé kezd kúszni az arcom felé. És én is kezdtem libabőrös lenni.

– Jöjjön, nézzük meg ismét a karját! – javasoltam. Így legalább nyertem még egy kis gondolkodási időt. Megkértem, hogy üljön le a vizsgálóasztalra, és vegye le az ingét. Megnéztem az izmait, de minden rendben volt velük. Megvizsgáltam a reflexeit a reflexkalapáccsokkal, de minden reflexe normálisan működött. Megbököttem a karját egy tompa tűvel, hogy ellenőrizzem az érzékelését. Itt sem tapasztaltam semmilyen rendellenességet. Az izomerejét is teszteltem. Lehet, hogy a jobb keze egy árnyalatnyival gyengébb volt a balnál, de az volt a benyomásom, hogy nem is tett igazán nagy erőfeszítést. Talán szükségét érezte, hogy találjak valamit.

– Nem hiszem, hogy meg tudnám mondani a probléma okát – közöltem vele a végén.

Mintha azt láttam volna, hogy forgatja a szemét, és ettől úgy éreztem, hogy ideje tanácsot kérnem valakitől.

– Ha nem bánja, hogy várakoznia kell kicsit, akkor megbeszéltem a problémáját a főorvossal – mondtam neki.

– Köszönöm – mondta, és láthatóan megkönnyebbült.

Teljes görcsben voltam, ahogy a főnököm szobája felé tartottam a folyosón – nem akaródzott egy időnként jelentkező libabőrrel kapcsolatos tanács miatt megzavarnom.

Halkan kopogtam, mire kinyílt az ajtó.

– Ajjaj, újabb gondunk akadt! – mondta John nevetve, miközben intett, hogy menjek be. Ő is egy beteg problémáját jött megkonzultálni a főorvossal.